

zaměstnanců. Kniha má tedy velmi značný význam nejen pro interesenty o pojištění dělnické, nýbrž i pro soukromé úředníky a živnostnictvo. Zabývá se všemi základními otázkami sociálního pojištění a hledí při tom zejména k momentům, které se staly předmětem obecného zájmu při dnešních snahách novelizačních. Práce Schönbaumova podává tu velmi instruktivní, přísně vědeckou informaci o všech problémech, o které jde. Je tedy velmi cenná především také pro ty, kdož z povolání se zabývají sociálním pojišťováním, ať theoreticky nebo v praxi.

Jako 34. číslo Publikací vyšla Zpráva o činnosti v druhém období Sociálního ústavu ČSR. 1923—1926 (str. 80), která mimo zprávy funkcionářů (jednatelskou a pokladní) přináší zprávy ze Sociálního archivu (o českých materialích ve vídeňském ministerstvu vnitřní až do r. 1872), o přípravných pracích pro sociální museum, otiskuje stanovy ústavu ve znění dnes platném, program a řád pracovních odborů, řád pro jmenování členů, výkaz a řád fondu Gruberova, seznam členů Soc. ústavu podle stavu 31. prosince 1926, seznam časopisů, vykládaných v čítárně S. Ú. a seznam publikací, vydaných Soc. ústavem.

Z judikatury Nejvyššího a Nejv. spr. soudu.

Úrazové pojištění.

(Podává odborev ý přednosta Vladimír Šmídek.)

K § 2. v l. na ř. č. 665/1919. Řízení. Nejvyšší správní soud nahlédnuv do spisů správních podle §§ 21. a 5. zákona ze dne 22. října 1875 č. 36 ř. z. z r. 1876 bez dalšího řízení odmítl stížnost Severní dráhy Ferdinandovy v Moravské Ostravě do rozhodnutí ministerstva sociální péče ze dne 9. června 1926 č. j. 4836/IV-1 pcto zařazení kamenouhelných důlních závodů stěžovatelky do nebezpečenských tříd a nebezpečenských procent z těchto důvodů:

Výměry Úrazové pojišťovny dělnické pro Moravu a Slezsko v Brně ze dne 27. května 1920 č. 11.751¹ až včetně 11.758² byly doly stěžovatelčiny v těchto výměrech uvedené zařazeny do IX. nebezpečenské třídy, nebezpečenského procenta 51 a koksovna v Přívoze do nebezpečenské třídy VII. nebezpečenského procenta 31.

Rozhodnutím ze dne 26. května 1924 č. 227-III. Xa zařadila zemská správa politická v Opavě kamenouhelné doly a sice důl „Alexander“ v Mal. Kunčicích a „Zárubek“ ve Slezské Ostravě do procenta 42, IX. třídy nebezpečenské, důl „Michal a Josef“ v Michalkovicích do procenta 44, IX. třídy nebezpečenské a důl „Hubert“ v Hrušově do procenta 46, IX. třídy nebezpečenské a připojila k tomuto výroku obsáhlé odůvodnění.

Do tohoto rozhodnutí podala Úrazová pojišťovna dělnická pro Moravu a Slezsko v Brně odvolání k ministerstvu sociální péče, brojíc podstatně proti názoru zemské správy politické, že podle zařazovacího nařízení třeba uhelné doly revíru moravsko-ostravského zařaditi tak, aby se docílilo pro celý revír průměrně prostředního procenta (48) a že tudíž se má v téměř poměru, jak celkově se zvyšuje procento nebezpečnosti při podnicích nadprůměrně nebezpečných, snížiti i celkové procento nebezpečnosti u podniků podprůměrně nebezpečných.

Naříkaným rozhodnutím ze dne 9. června 1926 č. 4836/4-1-1926 zrušilo ministerstvo sociální péče k tomuto odvolání Úrazové pojišťovny dělnické v dohodě s ministerstvem veřejných prací rozhodnutí v odpor vzaté pro vadnost řízení a nařídilo, aby ve věci bylo znovu instančně rozhodnuto.

Z tohoto skutkového stavu jde najevo, že naříkané rozhodnutí nerozhoduje ve věci samé, nýbrž rušíc z důvodů v něm uvedených roz-

hodnutí zemské správy politické v Brně, ukládá úřadu tomu, aby o námitkách stěžující si firmy znovu rozhodl, řídě se tím, co v důvodech naříkaného rozhodnutí jest uvedeno.

Není-li však ještě konečného rozhodnutí ve věci sporného zařazení v úvahu přicházejícího dolo, nemůže vzhledem k ustanovení §u 5. zákona o správním soudu ani Nejvyšší správní soud věci tou se zabývatí a musel stížnost proto jako nepřipustnou odmítnouti.

(Usnesení Nejvyššího správního soudu z 3. října 1927 č. 24639/26.)

K §u 21 uh. min. nař. č. 4790/ME z r. 1917. Ručební závazek nástupce v podniku. — Podle předpisu odst. 3. §u 21 uh. min. nařízení ze dne 14. prosince 1917 č. 4790 jest za nedoplatky nemocenských a úrazových příspěvků a za členské legitimační poplatky zodpovědným nejen původní dlužník, nýbrž i každý, kdo toho kterého času jest majitelem podniku — nástupce v podniku.

Kdo jest tímto nástupcem v podniku, definuje další věta citovaného odst. 3. §u 21, jež zní: „Ohledně této povinnosti, jež jest rovněž solidární, posouditi se má totožnost podniku, pokud se týče okolnost, provozuje-li nástupce podnik původního dlužníka, dle daných okolností. Totožnost podniku nevylučuje okolnost, že nástupce v podniku opatřil si zařízení od kupců z dražby proti předešlému majiteli provedené, lze-li jinak totožnost podniku zjistiti.“

Podle tohoto předpisu jest kriteriem pro ručení nástupce v podniku, aby provozoval podnik původního dlužníka, tudíž po stránce subjektivní vlastnost podnikatele (§ 22 zák. čl. XIX. z r. 1907), po stránce objektivní totožnost podniku. Zákon však nečiní nikde rozdílu mezi způsoby nabytí podniku a neskýtá podkladu pro právní názor stížnosti, že ručení jest obmezeno na případ změny ve vlastnictví, to jest na případ zcizení dotyčného podniku. Zmíněné ustanovení nespojuje ručební závazek snad jediné a pouze s převodem vlastnictví nemovitostí a movitostí sloužících podniku (stavení, zařízení podnikového, zásob, pohledávek a pasiv), nýbrž požaduje převod provozu téhož podniku z osoby dlužníka na osobu ručitele.

Vývody stížnosti dovozující, že tu není případu § 21, odst. 2. cit. nařízení (ručení hlavního podnikatele za podpodnikatele), jdou mimo cíl, poněvadž žalovaný úřad naříkaný výrok opřel jediné o ustanovení odst. 3. §u 21 (nástupnictví v podniku) a nepřevzal názor Zemské úřadovny v platebním výměru zastávaný, že stěžovatel ručí i jako hlavní podnikatel. Jsem proto tyto vývody stížnosti podle §u 5 zákona o správním soudě nepřipustné.

Nepřipustná je i výtku, že platební rozkaz není vyhotoven dle předpisu §§ 7, 8 a 9 nařízení č. 13101/1917, neuváděje za jaký čas, za které zaměstnance byly příspěvky předepsány a kolik zaplatil zaměstnavatel.

Takovouto výtku stěžovatel během řízení neuplatnil a důsledkem toho také úřad s tohoto hlediska záruční platební výměr Zemské úřadovny nepřezkoumal. Neobsahuje-li však naříkané rozhodnutí po této stránce výroku, nemůže ani Nejvyšší správní soud vzhledem k předpisu citovaného §u 5 zákona o správním soudě zabývatí se věcně námitkami, jež stěžovatel opominul v řízení uplatniti.

Mimochodem upozorňuje stížnost na to že stěžovatel jest jen spoluvlastníkem mlýna, takže není srozumitelné, proč jen jemu byly předmětné příspěvky vyměřeny.

I kdyby bylo lze spatřiti v tomto „upozornění“ řádně konkretizovaný stížný bod (§ 18 zákona o správním soudě) toho obsahu, že žalovaný úřad neprávem uložil stěžovateli samotnému náhradu celého nedoplatku a nikoli jen části poměrné jeho spoluvlastnictví k mlýnu, jest námitka ta bezdůvodnou proto, ježto dle hořejších úvah jest směrodatným, kdo podnik provozuje a nikoli kdo jest vlastníkem dotyčné reality.